

titulu nijak nevychází. Nelze proto navrženou exekuci povolit na základě exekučního titulu, znějícího proti pozůstalosti po Antonínu M-ovi, a vydaného v době, kdy konkurs uvalen ještě nebyl, zejména, ano tomu brání i ustanovení § 11 konk. řádu, podle něhož po uvalení konkursu pro pohledávku za úpadcem nemůže býti nabyto soudcovského práva zástavního nebo práva na oddělené uspokojení na věcech, náležejících do konkursní podstaty.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Útraty notáře jako soudního komisaře za provedení pozůstalostního řízení po úpadci před vyhlášením konkursu na pozůstalost nejsou uvedeny mezi pohledávkami za konkursní podstatou v § 49 čís. 1 kon. ř. a není jich zařazení do této skupiny pohledávek odůvodněno ani poukazem rekurenta k tomu, že jsou tam uvedeny útraty předchozího vyrovnávacího řízení, jehož úkony jsou prý rovnocenné s úkony pozůstalostního řízení. Neboť vyrovnací řízení má zcela jiný účel než pozůstalostní řízení. Sleduje právě tak, jak nucené vyrovnání v konkursním řízení, ten účel, by byly pohledávky vyrovnacích (konkursních) věřitelů stejnoměrně v poměru k majetkovému stavu dlužníka sníženy a by tím dlužníku po případě bylo dopomoženo opět k výdělečné způsobilosti (§§ 60, 54 druhý odstavec vyr. ř. a §§ 156 a 150 druhý odstavec k. ř.). Jsou proto úkony vyrovnacího řízení rovnocenné s úkony konkursního řízení a p r o t o je zařazuje ustanovení § 49 čís. 1 k. ř. do téhož pořadí jako útraty konkursního řízení. Pozůstalostní řízení však takové poslání nemá, poněvadž se tam zjišťuje pozůstalostní jmění za účelem rozdělení a odevzdání pozůstalosti dědicům (§ 797 obč. zák. a §§ 165, 174 nesp. řízení), nikoliv za účelem stejnoměrného snížení pohledávek věřitelů. Nelze proto srovnávat úkony vyrovnacího řízení s úkony v pozůstalostním řízení. Úkony tyto nebyly prováděny v zájmu konkursu a nejde proto o útraty a výdaje, které jsou spojeny s udržováním a správou konkursní podstaty a s jejím obhospodařováním, nýbrž týkají se pozůstalostní podstaty, byť i pozůstalostního inventáře bylo použito i v řízení konkursním. Jsou to útraty, které vznikly úpadci před vyhlášením konkursu a nemůže na jejich povaze nic změnit okolnost, že úpadcem je pozůstalost, nikoliv fyzická osoba. Podle § 802 obč. zák. a § 111 nesporného řízení má pozůstalostní podstata útraty ty pravidelně nésti, není tam však vysloveno, že požívají přednostního pořadí v konkursu. Není proto podkladu pro názor, že útraty ty jsou pohledávkami za konkursní podstatou podle § 49 čís. 1 k. ř. a nebylo proto neodůvodněnému dovolacímu rekursu vyhověno.

Čís. 12251.

Nárok ze správy podle § 1397 obč. zák. promlčuje se v tříleté lhůtě § 1489 obč. zák.

Převodce pohledávky ručí příjemci i za útraty, jež byly spojeny s bezúspěšným dobýváním pohledávky.

(Rozh. ze dne 30. prosince 1932, Rv II 451/31.)

Žalovaný postoupil žalující firmě na krytí svého dluhu za dodané mu zboží své pohledávky za Gustavem J-em v celkové výši 11.433 Kč 80 h. Žalující firma vedla k vydobytí této pohledávky proti J-ovi spor, jež sice vysoudila, avšak exekuce k vydobytí přisouzené pohledávky zůstala bezvýslednou. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na žalovaném z důvodu jeho ručení za dobytost postoupených pohledávek náhrady postoupených 11.433 Kč 80 h a náhrady útrat soudního vymáhání pohledávek proti J-ovi. Oba nižší soudy uznaly podle žaloby, odvolací soud uvedl v otázce, o niž tu jde, v důvodech: Nelze souhlasiti s názorem odvolatelovým, že zažalovaný nárok zanikl uplynutím šestiměsíční propadné lhůty § 933 obč. zák. Jde ovšem o ručení ze správy, jež však jest zvlášť upraveno ustanovením § 1397 obč. zák. Na tento případ nelze proto použiti § 933 obč. zák. Podle § 1397 obč. zák. ručí převodce přejímátele při úplatném postupu za pravost a dobytost postoupené pohledávky až do výše úplaty. V § 1398 obč. zák. nazývá se tento nárok přejímátele pohledávky odškodněním a, poněvadž není stanovena zvláštní lhůta promlčení, platí tříletá lhůta § 1489 obč. zák., kterážto lhůta v tomto případě ještě neprošla. Pokud se týče útrat 2.340 Kč 45 h vzniklých žalující firmě vedením sporu proti J-ovi, jde o útraty, které byly žalující firmě způsobeny zažalováním a vymáháním postoupených pohledávek. Útraty ty jsou příslušenstvím postoupených pohledávek a nejsou tedy ustanoveným omezením ručební povinnosti postupitele podle § 1397 obč. zák. nijak dotčeny. Nelze také přehlédnouti, že žalovaný postoupil žalující firmě pohledávky, jak nesporno, jen ke krytí svého dluhu za prodané a dodané mu zboží a že žalující firma snaživši se vymáhati postoupené pohledávky proti dlužníku, vynaložila s tím spojené náklady vlastně za žalovaného v jeho zájmu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody.

Nesprávné právní posouzení věci vytýká dovolatel napadenému rozsudku v otázce promlčení a náhrady útrat vzniklých žalobkyni vedením sporu proti postoupenému dlužníkovi. Leč neprávem. Pokud se týče promlčení, posoudil odvolací soud věc úplně správně a dovolatel se ukazuje na příslušné důvody napadeného rozsudku, jež se shodují s názorem nejvyššího soudu, vysloveným v rozhodnutí sb. n. s. čís. 7189. Pokud však jde o útraty sporu, jest je považovati za součást nároku ze správy, jež jest hraditi mimo hodnotu, již dostal dovolatel za postoupenou pohledávku, poněvadž převodce pohledávky ručí podle § 1397 obč. zák. i za její dobytost, s dobýváním však tyto útraty byly nutně spojeny. Pokud totiž neprovedl příjemce pohledávky bez úspěchu spor proti postoupenému dlužníku o zaplacení postoupené pohledávky, nemůže se proti převodci domáhati žalobou náhradního nároku (srov. rozh. sb. n. s. čís. 49).